

Willem en de Wensboom

Kimo Speijer

Willem en de Wensboom

Voor Norah, Jort en Jonna
en jullie frisse kijk op de wereld

Schrijver: Kimo Speijer
Coverontwerp: Norah Speijer
ISBN: 978-94-0213-818-4
© Kimo Speijer

1 Oma Rietje

De schoolbel ging. De deuren van de klassen zwaaiden open en rijen kinderen stroomden gillend de gang op met hun rugtassen al om. De kapstokken waren leeg want het was warm buiten en niemand droeg een jas. Meester Rik, die eigenlijk geen meester was maar conciërge, kon nog net op tijd de dubbele voordeur van de school op het haakje zetten voordat de stroom kinderen het schoolplein op rende. Bij het hek van de fietsenstalling stonden de vaders en moeders, opa's en oma's en oppassen al te wachten.

Er werden afspraken gemaakt om bij elkaar te gaan spelen. De kleintjes lieten hun kunsten op het klimrek en het koprolrek zien. De grote kinderen pakten hun telefoon en gingen berichtjes zitten lezen tegen de warme muur van de school. Niet veel later kwamen ook de nablijvers naar buiten die morrend naar hun fiets liepen. En toen was het stil op het schoolplein. Vogels tjlpten in de bomen en in de verte kon je een vliegtuig horen brommen.

"Willem?" zei meester Rik toen hij de klasdeur dicht kwam doen. Willem stond te dromen boven het aquarium met het potje visvoer in zijn hand. De vissen haptten naar de kleurige vlokjes, doken achter de schatkist en lieten belletjes uit hun mond komen. Pas bij de derde keer hoorde Willem zijn naam noemen en keek hij om naar meester Rik. "Gaat het wel goed met je?" vroeg meester Rik bezorgd.

Rik wist dat Willem het thuis niet zo leuk had de laatste tijd. Vorig jaar waren Willem zijn ouders gescheiden. Eerst had hij een tijdje bij zijn vader gewoond maar die had te weinig tijd voor Willem. Nadat zijn moeder was gaan samenwonen bij haar nieuwe vriend, kon Willem daar ook komen wonen. Dat ging best goed maar na een tijdje werd Willem toch weer stiller en zag Rik hem in de pauze niet meer op het schoolplein spelen met de andere kinderen. "Best", zei Willem. Hij pakte zijn rugtas en slofte naar buiten, door de fietsenstalling naar het bospaadje. Daar schopte hij een dennenappel voor zich uit tot hij uit het zicht van Rik was verdwenen. Rik deed de lichten uit en sloot de deur van de klas.

Gelukkig waren Willem zijn plaaggeesten Rutger en Jan al lang weg. Vandaag was het erg meegevallen. Ze hadden hem een keer laten struikelen bij gym en de bandjes van zijn rugtas losgemaakt zodat die meteen op de grond was gevallen toen Willem hem om wilde doen. En juf had een tekening onderschept waarop Willem zijn blonde krullen en blokjeshemd duidelijk te zien waren. Ze hadden grote oren, schele ogen en veel te lange armen getekend en moesten daar erg om lachen. Na tien minuten lopen stond Willem stil, draaide zich om en keek goed of iemand hem kon zien. Toen floepte hij vliegensvlug door de droge bladeren een zijpaadje in, door een dikbegroeide heg. Weg was hij.

Aan de andere kant van de heg was een grote tuin met wel tien vogelhuisjes in alle kleuren en maten. Koolmeesjes, Roodborstjes en mussen vlogen af en aan zonder dat ze bang waren voor Willem. Op het grote grasveld lag Zwiffer zijn rug te krabben in het gras. Zwiffer was een oude, bijna grijze hond met woest krulhaar en hele lieve bruine ogen. Toen Zwiffer Willem rook, stopte hij met krabben en sjokte hij kwispelend naar Willem toe om hem te begroeten. Willem krabbelde de hond op het plekje waar hij dat het lekkerst vond: in zijn nek achter zijn oren. Als Willem dat deed, ging Zwiffer zijn poot vanzelf heen en weer. Als hij dan stopte kwam Zwiffer meteen achter hem aan en drukte zijn natte neus tegen de krabbelhand van Willem alsof hij wilde zeggen: "Ah, toe, nog heel eventjes krabbelen". Willem - op de voet gevolgd door Zwiffer - liep door het kralengordijn van de achterdeur een piepklein huisje binnen.

Het huis was jaren geleden wit geschilderd maar intussen bijna net zo grijs geworden als het rieten dak dat Willem bijna kon aanraken als hij op zijn tenen ging staan. Binnen op de houten schommelstoel zat oma Rietje sokjes te breien voor de bingo in het bejaardenhuis waar ze elke vrijdag heen ging. Oma Rietje was geen echte oma want ze had zelf geen kinderen. Oma Rietje werd alleen door Willem zo genoemd omdat ze de allerliefste nep-oma was die Willem had. Hij had zelf nog een echte opa en twee oma's maar die woonden best ver weg en hij zag ze alleen met verjaardagen. De ouders van zijn stiefvader had hij nog maar één keer gezien en daar had hij zich toen helemaal niet op zijn gemak gevoeld.

"Ben jij dat, Willem" hoorde hij oma Rietje vragen. Oma Rietje kon niet meer zo goed zien en altijd als Willem binnen kwam, stelde ze dezelfde vraag. En Willem antwoordde dan altijd "joehoe, ik ben het, Willem!". Maar dit keer niet. Hij deed zijn rugtas af en plofte op de bank. Een dikke stofwolk trok dwarrelende strepen in het zonlicht.

"Wat is er mijn jongen?", zei oma Rietje en ze legde haar breiwerk weg en stopte met schommelen. Willem zuchtte diep en begon te vertellen. Hij vertelde haar over de pesterijen van Rutger en Jan in de klas en in het gymlokaal. Hij vertelde dat hij het bij zijn moeder en stiefvader eigenlijk ook niet meer leuk vond. Hij miste zijn oude kamer en hij miste zijn vader. En hij miste zijn moeder nog het meest hoewel zij gewoon bij hem in het nieuwe huis woonde. Ze deed zo anders de laatste tijd. Ze was wel vrolijk en ze had best veel aandacht voor hem sinds ze niet meer werkte - maar ze was niet meer zoals vroeger, hij herkende haar bijna niet meer. Ze moest altijd zo overdreven lachen om de grapjes van haar nieuwe vriend Peter en hing altijd om hem heen, ook als Peter stom deed tegen Willem. Hij probeerde soms te stoeien met Willem, maar alleen zijn eigen vader stoeide op de goede manier. En als zijn grote stiefbroer er bij kwam, werd het Willem allemaal veel te wild en wilde hij weg. Weg naar oma Rietje.

Hij vertelde over de ruzies die zijn moeder en Peter soms hadden over geld. Het huisje waar ze in woonden was klein, oud en vervallen. Er moest nodig geschilderd worden, het lekte in de badkamer en de meubels waren ouder dan oud. Het was een hele verandering geweest voor Willem omdat hij vroeger een grote kamer had in een mooi huis in een nieuwbouwwijk en alleen zijn bed in de vorm van een raceauto had hij mogen meenemen. De rest was verkocht na de scheiding van zijn ouders. Zijn kleren werden te klein voor hem en voor nieuwe kleren was geen geld. En als zijn moeder toch een nieuwe broek of T-shirt voor hem kocht, kwam daar vaak ruzie van. Voor zijn verjaardag kreeg hij afgedankt speelgoed van zijn stiefbroer en aten ze patat in de snackbar. Over een kinderfeestje was hij maar niet begonnen.

Oma Rietje ging naast Willem zitten, legde een warme arm om hem heen en samen zwegen ze een tijdje. "Wil je me helpen?" vroeg ze toen geheimzinnig. Oma Rietje had altijd klusjes voor Willem die hij graag deed. Ze liet altijd merken dat ze heel blij was met Willem zijn hulp en